

Še dvatisočkrat moramo torej razredčiti ta fizikalni nič, eno samo tretjinko milimetra visoko bi smelo stati živo srebro v barometru, in tedaj šele smo ustvarili zrak, kakršnega bi luna morda lahko imela. Ali ga ima, ali ne, tega ne vemo; toliko pa vemo gotovo, da gostejšega nima.

Z najboljšimi zračnimi sesalkami ne moremo doseči tega cilja. Tudi toli stroga fizika smatra v taki meri razredčen zrak za prazen prostor!

Zamisli se trenutek v to brezupno puščavo! Ni ga lahnega vetriča, ki bi zašuštel v mrtvaško tišino, ni je kapljice ki bi kanila hladilno na razbeljeno kamenje. Prestrašna Saharska pustinja je v primeri z luno še pravcati paradiž!

— In že čitam na tvojih ustnih pritajeno vprašanje: „Zakaj nima luna ozračja in vode, saj smo čestokrat čuli, da je luna prava hči naše zemlje, ki se je v pradavni preteklosti utrgala njenemu telesu?“ 205

Rešitev te uganke se je posrečila fiziki šele v novejšem času.

Da, tudi luna je prejela v pradavnini vso opremo, ki gre mladi zemeljski hčerki, lepo zračno obleko in odejo vodá. A zapravila je to materinsko doto, toda kako?

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

Ob povratku.

Drobno kujejo kovački
med jelševjem na potoku. —
Da kovali bi še enkrat
kakor nekdam mi, otroku!

Da kovali bi mi trdo,
bolj kot nekdam trdo, močno:
manj mehkode v srce mehko,
več trdosti v dlan odločno!

